

opusdei.org

Onwaarschijnlijke vrienden (III): Andrew en Tony

"Ik ben zelden trotser geweest op iemand." In deze serie interviews vertellen vrienden uit verschillende delen van de wereld hoe ze elkaar hebben ontmoet, wat ze in elkaar waarderen en hoe ze omgaan met hun verschillen.

3-8-2023

Andrew Tucker werkt voor de overheid, is leiderschapscoach en

voetbaltrainer voor meisjes in Salisbury (Engeland). Hij is getrouwd, heeft twee dochters en is in 2006 katholiek geworden. Tony Mullins studeert momenteel voor een master in geschiedenis in Gillingham (Engeland). Hij woont met verschillende dieren waaronder Kail, een Amerikaanse Staffordshire, en Karcocha, een stierslang, en koos ervoor om Sikh te worden in 2015.

Hoe hebben jullie elkaar ontmoet?

Andrew: We hebben elkaar halverwege de jaren '90 ontmoet, we waren allebei ongeveer 15 jaar.

Tony: Andrew en ik hebben elkaar ontmoet bij de voetbalclub waar wij supporter van zijn, Dulwich Hamlet. Ja, zo rond het midden van de jaren '90, een behoorlijk lange tijd geleden.

Wat maakt jullie onwaarschijnlijke vrienden?

Tony: Dat is een interessante vraag. Ik ben opgegroeid in een heel divers deel van Londen, tenminste wat betreft ras en religie, ik had er veel vrienden met veel verschillende achtergronden. Ik denk niet dat er zoiets bestaat als onwaarschijnlijke vrienden, ik geloof er heilig in dat goedheid goedheid opzoekt, dus het verbaast me niets dat Andrew en ik vrienden zijn geworden.

Andrew: We hebben heel verschillende sociale achtergronden, ervaringen en leven (in ieder geval op het eerste gezicht) heel verschillende levens. In politiek opzicht zijn we op verschillende momenten dichter of verder van elkaar verwijderd geweest en onze religieuze overtuigingen (of de handelingen die erbij horen) zijn heel verschillend. We delen wel een heel kinderlijk gevoel voor humor! Ik denk dat het meest onwaarschijnlijke aspect is dat het zonder Dulwich

ongelooflijk onwaarschijnlijk is dat we elkaar ooit ontmoet zouden hebben – onze sociale levens zijn erg verschillend.

Tony: Als je aandringt op een antwoord, zou ik misschien antwoorden dat we een verschillende sociale achtergrond hebben, maar zelfs dat is van ondergeschikt belang. We hebben duidelijk verschillende geloofsovertuigingen: hij is katholiek en ik ben sikh, hoewel ik niet in het geloof geboren ben.

Zijn jullie op je gemak als je het niet met elkaar eens bent?

Tony: Onze meningsverschillen gaan bijna altijd over geloofskwesties, hoewel er veel meer is wat ons verbindt. Hoewel meningsverschillen over het geloof heel normaal zijn als er twee verschillende wegen worden bewandeld. Als we het oneens zijn,

bespreken we elkaars standpunten met respect, wat ik erg fijn vind, en dan zijn we het erover eens dat we het oneens zijn. Sikhs wordt via de geschriften geadviseerd, dat er van elk geloof veel te leren valt en dat het van grote waarde is. Dus ik waardeer het dat ik aspecten van het katholicisme leer door deze verschillen in opvatting.

Andrew: Onze meningsverschillen beginnen heel natuurlijk – wanneer we praten, heeft het gesprek de neiging om alle kanten op te gaan en wordt het vaak heel persoonlijk. Uiteindelijk denk ik dat we allebei inzien dat onze vriendschap weinig te maken heeft met de behoefte om het met elkaar eens te zijn en meer gebaseerd is op oprechte liefde en genegenheid voor de ander.

Waar komt die oprechte liefde en genegenheid vandaan? Hoe uit je die?

Andrew: Ik heb talloze voorbeelden, niet de minste is het samen doorbrengen van de dag voor en na de begrafenis van een gemeenschappelijke (en zeer goede) vriend. Maar ik was ook heel blij dat ik in de zomer de diploma-uitreiking van Tony kon bijwonen, nadat hij zijn studie Duits en geschiedenis aan de Open Universiteit had afgerond. Ik ben zelden trotser geweest op iemand en ik was echt ontroerd dat hij me vroeg om erbij te zijn.

Tony: Oh, er zijn zoveel herinneringen die ik niet kan delen uit vrees hem in verlegenheid te brengen! Op een keer waren we met de auto op weg en Andrew vroeg of het goed was dat we bij een kerk stopten zodat hij kon bidden. Natuurlijk was dat prima en ik ging met hem mee naar binnen.

Wat dacht je daarvan?

Tony: Ik was getroffen door de devotie en de vreugde die dit voor hem betekende zowel als die van de andere aanwezige gelovigen. De overeenkomsten hiervan zijn opmerkelijk vergeleken met die van mezelf en anderen in de gurdwara (de gebedsruimte van Sikhs).

Wat hebben jullie nog meer geleerd door jullie vriendschap?

Andrew: Een van de beste dingen aan onze vriendschap is dat we geen van beiden ooit beledigd zijn door elkaars standpunten, hoezeer we ook tegenover elkaar staan, wat het veel gemakkelijker maakt om zinnige, stevige en interessante discussies te voeren. Aristoteles schreef dat de beste vorm van vriendschap niet gebaseerd is op gemeenschappelijke interesses of behoeften, maar op liefde voor de ander omwille van zichzelf, gewoon om wie ze zijn – dat is de vriendschap die wij hebben.

Tony: Ik heb geleerd om nooit te laat te komen in een hamburgertent na het voetbal! Even serieus: ik heb geleerd dat liefde voor en aanbidding van God, hoe dat ook wordt opgevat en in praktijk gebracht, veel belangrijker zijn dan de mening van anderen. Ik heb ook geleerd dat het niet genoeg is om te zeggen dat je iets bent, je moet het ook in de praktijk brengen.

Is dat wederzijds?

Andrew: Ja, Tony is de levende belichaming van de waarde van volharding en vastberadenheid, wat er ook gebeurt. Ik word vaak door hem geïnspireerd om meer en beter te doen met de verschillende gaven die ik heb gekregen en hij heeft me geleerd hoe belangrijk het is om moeite te doen om mensen te helpen. Hij heeft me geleerd hoe belangrijk geduld is, hoewel ik vermoed dat ik hem op verschillende momenten

dezelfde rol heb toebedeeld! Mijn leven is veel beter geworden sinds hij er deel van uitmaakt.

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-nl/article/onwaarschijnlijke-vrienden-iii-andrew-en-tony/> (12-3-2026)